

og ind til Antonistræde og befandt sig paa Hjemvejen, da han paa Hjørnet af Goters- og Adelgade pludselig sank sammen og blev liggende paa Stenbroen. Han havde akkurat haft Samling nok til at fremstamme sit Navn og sin Bopæl, og gennem en tæt Sværm Nysgerrige, der øjeblikkelig havde samlet sig, var han bleven baaret ind i en lukket Droske og kørt til sit Hjem. Her stod hans Kone netop og kiggede efter ham i Gadespejlet, da Drosken standsede udenfor; og i det samme hun saae en Politibetjent stikke sin Arm ud af Vognvinduet for at aabne Døren, forstod hun, hvad der var sket, og foer ned ad Trappen. Per, der havde opholdt sig paa sit Værelse og pludselig mærkede Uro i Huset, var gaaet ud paa Gangen for at høre, hvad der var paa Færde; og herfra havde han da set, hvorledes Madam Olufsen ude foran Vogndøren resolut skubbede Betjenten til Side og et Øjeblik efter kom ind i Huset med Højbaadsmandens slapt nedhængende Legeme i sine Arme. Ganske alene uden at ville modtage nogen Hjælp, havde den 73-aarige Kone baaret sin døende Mand op ad den stejle Stigetrappe, mens Politibetjenten med embedsmæssig Værdighed fulgte bagefter bærende Olufsens graa Cylinderhat og brune Stok. Efter at der i Hast var skikket Bud efter en Læge, og mens den af Ulykken ganske fortumlede Skibstømmerkone i Stuen for egen Regning løb efter en Præst, havde Per og Betjenten været Madam Olufsen behjælpelig med at bringe Manden i Seng, hvor han saa faa Minutter efter udaandede med Hovedet paa hendes Bryst.

Per havde siden den Dag ikke følt sig veltilpas derhjemme i sine Stuer. Det var første Gang, Døden traadte ham saa nær. Billedet af det stive, uskønne Lig, der laa deroppe lige over Hovedet paa ham og gabede, havde holdt ham vaagen om Nætterne; og om Dagen, naar han sad ved sit Bord med Hovedet mellem Hænderne og stirrede fortabt ned paa sine Tegninger — disse fem-seks ulyksalige Blade, der havde magtstjaalet al hans Tanke og Vilje — da var det for ham, som om den Dødens Stilhed, der rugede over Huset, den Gravkulde, der trængte ned til ham gennem Loftet, spottede al hans Møje ved at minde ham om, hvor ringe og fattig selv den sejrrigste Skæbne blev overfor